

Kinh Tế Mới

Hôm nay trời trong vắt mà lạnh ngắt em à.
Nắng không nở được hoa vì nắng cũng lạnh ngắt!

Trời lạnh thật, lạnh thật. Băng dính cứng mặt sân...
Xe lạnh cóng trên sân...gương bắt đầu nhỏ lệ!
Lau kính xe như xé áo đêm qua ai phơi...
Lạnh chia khắp bốn trời, mây trôi đâu không thấy!
Ngộ ghê! Dòng sông chảy, không ếch nháy lên bờ
Không có gì là thơ như con sông Nam Định!
Ông Tú Xương yên ngủ hơn trăm năm nay. Buồn!
Ông ngủ đi, ngủ luôn! Ông ngủ đi, ngủ luôn,
Quê Hương mặc kệ nó, chó tru mặc kệ trăng...!

Đầu tháng, chưa phải Rằm, trăng khuyết trào nước mắt!
Đêm qua lạnh có thật, nước mắt không đóng băng!

*

Khi không tôi nói trăng.

Khi không tôi nói áo!
Tôi nhớ về Xóm Đạo, mùa Phục Sinh đang về,
em áo bay lê thê hay tóc thề gió chải...

Con sông lạnh tê tái, chắc sắp thành cánh đồng?
"Chỗ làm nhà cửa, chỗ trồng ngô, khoai,
Đêm nghe tiếng ếch bên tai,
Giật mình còn ngỡ tiếng ai gọi dò!" (*)

Thơ Tú Xương vậy thôi! Kinh Tế Mới vậy đó!
Bao nhiêu người đã bỏ thân xác, hồn bay đâu?
Tại sao em cúi đầu? Chúa bảo em đừng khóc?
Hỡi ơi tôi ác độc nhắc em chi ngày xưa...

*Những ngày không nắng, mưa; những ngày đau như lụa
từng mảnh như phù vân...từng mảnh như phù vân!*

Trần Văn Lệ

(*) Thơ Trần Tế Xương, bài Sông Lấp Nam Định:
"Sông kia rày đã nên đồng,
Chỗ làm nhà cửa, chỗ giồng ngô, khoai,
Đêm nghe tiếng ếch bên tai,

Giật mình còn ngỡ tiếng ai gọi đò!"
Trần Tế Xương mất năm 1907, thơ ông để lại như tiên tri...